

Chương 7

Họ lái xe ra khỏi thị trấn ba dặm và đỗ lại trên bờ cát của bãi biển Angel. Khu đất nằm ở một nơi hẻo lánh và họ phải mở một cánh cổng rào lưới để có thể vào trong. Đó là khu vực Delaney biết khá rõ. Khu rừng rậm rạp nhường chỗ cho bãi cát trắng, và tất cả nơi này thuộc về Henry.

Nick tựa mông vào nắp chiếc Mustang, rồi gác một chân lên cái chặn xe. Anh lôi hai lon bia Coors ra khỏi hộp giấy, sau đó đặt số còn lại sát chỗ anh. “Em đã từng uống bia chưa?” anh hỏi, bật nắp và đưa một lon cho Delaney.

Nàng đã từng được phép uống bia của Henry. “Rồi, tất nhiên. Uống thường xuyên ấy chứ.”

Anh nhìn nghiêng qua nàng dưới hàng lông mi. “Mọi lúc, hử?” Anh nâng lon bia lên môi và uống một hơi dài.

Delaney quan sát anh và nhấp một ngụm từ lon bia của nàng. Nàng giấu cái nhìn mặt của mình bằng cách quay lưng lại và nhìn ra hồ Mary phía trước cách nàng chừng dặm mét. Một dải ánh sáng mờ ảo nổi từ những gợn sóng đen thẫm đến vàng trắng tròn treo chênh chéch trên làn nước. Vệt sáng trông thật huyền hoặc, cứ như người ta có thể bước từ bãi cát lên đấy và không bao giờ bị ướt. Hệt như có thể bước đi băng qua làn nước và dừng chân tại một nơi nào đó thật kỳ diệu. Nàng thử uống thêm ngụm bia nữa, và lần này nàng giữ được vẻ mặt của mình thản nhiên như không. Một làn gió mát vờn trên làn da nàng, nhưng nàng không thấy lạnh.

“Tôi nhận thấy em không muốn đến đại học Idaho.”

Nàng quay về phía Nick. Vệt ánh trắng lấp lánh trên mái tóc đen của anh. “Không, tôi không muốn học đại học bây giờ.”

“Thì đừng học nữa.”

Nàng phá lên cười và uống thêm vài ngụm bia. “Ừ, phải. Đòi nào những thứ tôi muốn lại được lưu tâm dù chỉ một chút? Henry còn không thèm hỏi tôi muốn theo lớp nào vào học kỳ mùa thu này. Ông ấy cứ thế ghi danh cho tôi và trả toàn bộ học phí.”

Nick yên lặng một chút và Delaney không hỏi anh đang nghĩ gì. Sự im lặng còn có sức nặng hơn cả ngôn từ. Nick đã làm việc cật lực suốt những năm đại học để đủ trả cho một khoản ngang với đặc ân mà cha anh đang áp đặt lên Delaney.

“Bảo với ông già đẹp đi. Tôi thì sẽ làm vậy đấy.”

“Tôi biết là ‘anh’ sẽ làm thế, nhưng tôi thì không thể.”

Anh nâng lon bia lên và hỏi, “Tại sao không?”

Bởi vì nàng luôn cảm thấy mình nợ Henry vì đã giải cứu mẹ con nàng khỏi cái xe rơ moóc Airstream nhỏ xíu ở ngoại ô Las Vegas. “Chỉ là tôi không thể.” Ánh mắt của nàng hướng về đường viền đen sẫm của những ngọn núi trước khi một lần nữa trở lại với Nick. “Điều này thật kỳ quặc,” nàng nói. “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng tôi và anh có thể trở thành bạn nhau của nhau.”

“Tại sao như vậy?”

Nàng nhìn anh như thể anh là một kẻ chậm phát triển. “Bởi vì anh là anh. Và tôi là tôi,” nàng nói và lại nuốt tiếp vài ngụm.

Mắt anh nheo lại. “Ý của em là bởi vì em là con gái thị trường còn tôi là thằng con hoang của ông ấy?”

Sự lỗ mãng của anh khiến nàng ngạc nhiên. Đa số những người nàng biết đều không nói huých toẹt những điều như vậy. Họ hôn phớt lên gò má ta và khen rằng trông ta tuyệt vời trong khi thực tế không phải thế. Nàng tự hỏi cảm giác sẽ ra sao khi có được một kiểu tự do như vậy. “À, ý của tôi không phải vậy.”

“Vậy ý của em là như thế nào?”

“Rằng gia đình anh ghét tôi, còn gia đình tôi thì không thèm quan tâm đến anh.”

Anh ngửa đầu ra sau và tợp hết nửa lon bia. Anh ngắm nàng qua phần trên của cái lon mãi đến khi anh hạ nó xuống lần nữa. “Nó còn phức tạp hơn thế một chút.”

“Đúng. Anh đã dành gần hết đời anh để hành hạ tôi nữa.”

Một bên khóe môi của anh nhếch lên. “Tôi chẳng bao giờ hành hạ em. Tôi chỉ thỉnh thoảng trêu ghẹo em chút thôi.”

“Ha! Hồi tôi học lớp ba anh nói với tôi rằng Reggie Overton bắt cóc những cô gái tóc vàng và vứt cho bọn chó Dobermans của cậu ta ăn. Tôi đã sợ Reggie suốt nhiều năm trời.”

“Còn phần lớn cuộc đời em dùng để lượn quanh tôi với cái mũi héch lên như thể tôi bốc mùi kinh tởm lắm.”

“Không, tôi không làm thế.” Delaney không nghĩ rằng đã có lúc nào đó mình nhìn ai đó kiêu như vậy.

“Có đấy, em đã như vậy,” anh khẳng định với nàng.

“Vậy tại sao tôi nay anh lại hôn tôi?”

Ánh nhìn của Nick di chuyển chậm dần xuống khuôn miệng nàng. “Tò mò thôi.”

“Tò mò xem tôi có cho phép anh làm thế không ư?”

Anh cười lặng lẽ và nhìn lần xuống hàng cúc trên chiếc váy của nàng. “Không,” anh đáp, như thể chưa từng bị nàng cự tuyệt. “Tôi chỉ tò mò không biết em có thực sự ngọt ngào như vẻ ngoài của em chẳng.”

Nàng rướn thẳng người hết mức và uống một vài hớp bia để lấy dũng khí trước khi hỏi, “Anh cảm thấy sao?”

Anh ngoác ngón tay về phía nàng và nói bằng một chất giọng trầm thấp gọi tình, “Lại đây, thỏ hoang.”

Có chút gì đó trong giọng điệu của anh, những lời anh nói và cách anh thốt ra nó, cuốn nàng về phía anh như thể họ được kết nối bởi một sợi dây và anh chỉ việc cuộn nàng vào. Một cảm giác nhột nhạt gờn gợn nơi nàng.

“Em có vị như thứ rượu việt quất của ông bác Josu của tôi vậy. Hết sức ngọt ngào và ấm áp.”

Nàng giấu nụ cười sau lon bia Coors. Nàng cũng muốn mình giống như rượu. “Có tệ lắm không?”

Anh nhắc lon bia khỏi tay nàng và đặt nó ra sau trên nắp xe. “Còn tùy vào những gì em muốn làm với nó.” Anh đặt lon bia đang cầm cạnh lon của nàng và đứng lên một cách gọn gàng. Anh đặt hai ngón tay dưới cằm nàng và nhìn thẳng vào mắt nàng. “Đã từng có ai hôn em cho đến khi em nóng bừng cả người lên như thể đang bốc cháy chưa?”

Nàng không trả lời, không muốn thừa nhận rằng mình chưa từng hôn ngẫu nhiên hay bừng cháy trong đam mê đến mức mất kiểm soát cũng như quen bằng nỗi sợ Henry như thế.

Nick đặt tay lên hai bên cổ nàng, và anh nhìn vào mắt nàng. “Cho đến khi em không còn quan tâm được đến điều gì khác nữa?” Anh cúi mặt xuống tai nàng. “Có ai đã từng vuốt ve ngực em chưa?” anh thì thầm. “Dưới lớp áo sơ mi, dưới nịt ngực của em? Nơi làn da em thật mềm mại và ấm áp...?”

Lưỡi của anh lùa vào phía trên vòm miệng nàng.

“... luôn tay vào bên trong đồ lót của em?” Khuôn miệng nóng rực của anh mon man dọc theo gò má nàng. “Sờ soạng giữa hai chân của em nơi em đã ướt rượt và sẵn sàng?”

Ngoại trừ lớp giáo dục thể chất, chưa ai từng thực sự chuyện trò với Delaney về tình dục. Những gì nàng biết, nàng đã học từ phim ảnh và từ những lần nghe trộm từ bọn con gái khác trong trường. Ngay cả Lisa cũng cho rằng nàng rất cả thẹn, nhưng hình như đó không phải cách nghĩ của Nick. Nick nhìn thấy những gì chưa ai từng nhận ra, và thay vì tỏ ra bị xúc phạm bởi những ngôn từ của anh, nàng quay mặt lại và hôn anh. Trong nhiều năm, nàng đã nghe những lời đồn đại về những cuộc chinh phục nơi tình trường của anh. Nàng không muốn anh nghĩ rằng nàng ngây thơ và tẻ nhạt khi so sánh, nên nàng cố ý khơi gợi những nhiệt tình và nuột trọn anh với đôi môi và lưỡi nàng. Nàng tự buông thả bản

thân vào cơn cuồng phong rực cháy đang thiêu đốt da thịt mình. Cơ thể trẻ trung của nàng tràn ngập mật ngọt của niềm khao khát, và lần đầu tiên trong đời, nàng buông bỏ tất cả những thứ khác.

Nụ hôn phá tan những cách biệt của họ, cuốn trôi hai người vào một trời mê đắm. Đôi tay của anh tìm đến lưng nàng và dịch xuống phía hông nàng. Anh áp tay vào hai bên hông, rồi kéo nàng đứng nhón trên mấy đầu ngón chân và ép ngực nàng vào sát ngực anh. Anh kéo nàng sát vào xương chậu của mình và để cho nàng cảm thấy cái vật cương cứng của anh. Nàng không sợ. Thay vào đó nàng cảm thấy thoải mái. Thoải mái tự khám phá điều mà những cô gái khác ở độ tuổi nàng đã biết. Tự do được là một cô gái mười tám tuổi đầy khêu gợi đang trên đường trở thành một người đàn bà trưởng thành. Nàng hân hoan với những cảm xúc mới mẻ và kỳ diệu, và nàng muốn anh chạm vào nàng như anh sẽ làm với bất kỳ cô gái nào khác. Để được dâng hiến bản thân nàng cho anh.

Anh lùi lại và để nàng trượt dọc theo cơ thể anh. “Tốt hơn là chúng ta nên dừng tại đây, thỏ hoang à.”

Delaney không muốn ngừng lại. Chưa muốn. Nàng vươn lên ngang ngực anh, áp thân thể mình sát vào anh. Nàng liếm môi và nếm mùi vị của anh còn ở đó. “Không.” Một cơn rung mình chạy suốt người anh và anh nhìn nàng như thể anh muốn đẩy nàng ra nhưng anh không thể bắt mình làm như vậy. Nàng nhìn vào mắt anh rồi để ánh mắt vờn trên khuôn mặt điển trai của anh. Nàng hôn vào má anh và ngay dưới tai anh. “Em đang ở ngay đây.” Nàng hé môi và liếm phần da thịt ấm áp của anh. Anh thoảng mùi xạ phòng và xác thịt cùng với những cơn gió mát lạnh từ núi cao.

Đôi tay anh hướng đến eo nàng, sau đó nhích xuống hai bên hông nàng, ép chặt lớp vải của bộ váy nàng đang mặc. Đường viền chạy dài đến phần trên của đùi nàng, và anh ấn cái vật đang cứng ngắc vào bụng nàng. “Em có chắc đây là những gì em muốn không?”

Nàng gật đầu.

“Nói cho tôi nghe nào. Nói rằng không có gì làm lẫn cả.”

“Hãy vuốt ve em như anh vừa tả đi.”

Anh áp lòng bàn tay lên ngực phải của nàng. “Chỗ này à?”

Núm vú nàng săn lại thành một điểm rắn chắc. “Vâng.”

“Em chưa trả lời câu hỏi của tôi. Đã có ai từng đụng chạm em như thế này chưa?”

Nàng nhìn vào mắt anh, và điều đó hết như là nàng đang nhìn thấy toàn bộ phần tính cách khác của Nick. Lần đầu tiên nàng nhìn thấu suốt gương mặt điển trai để thấy người đàn ông bên trong. Nàng không biết một Nick như thế này. Ánh mắt của anh thật nồng nàn, mặc dù vừa rồi anh đã mon trớn nàng như thể nàng được tạo thành từ thứ gì đó mỏng manh, dễ vỡ. “Chưa đâu.”

“Tại sao?” Anh khẽ quét ngón cái lên đầu vú nàng, và nàng cắn môi để khỏi bật ra tiếng rên rỉ. “Em rất xinh đẹp, Delaney, và em có thể có bất kỳ ai em thích. Tại sao lại là tôi chứ?”

Nàng biết rằng mình không đẹp, không giống như mẹ nàng. Nhưng cái cách mà anh ngắm nghía và tiếp xúc nàng, cũng như chất giọng anh khi thốt ra điều đó làm nàng suýt nữa tin anh. Anh làm nàng tin rằng mọi điều đều có thể. “Bởi vì anh làm em không muốn nói không.”

Anh rên rỉ sâu trong cổ họng và hạ thấp miệng tìm đến môi nàng một lần nữa. Nụ hôn ban đầu chỉ là sự tiếp xúc nhẹ nhàng của những đôi môi nhưng nhanh chóng trở nên cuồng nhiệt, ướt át và hung hãn. Cái lưỡi mạnh bạo đầy nhục cảm của anh chạm vào một thứ cũng mê mải không kém của nàng và nàng oằn người bám lấy anh. Nàng muốn trườn vào tận bên trong Nick, cảm nhận mình được bao phủ bởi anh. Cuối cùng, khi anh đẩy nàng ra xa anh, hơi thở nàng trở nên nặng nhọc. Anh vọt tới hàng khuy đang cài chặt tấm váy của nàng, và anh nhìn vào mắt nàng lúc tiếp tục cởi những chiếc khuy ở dưới cho tới khi lớp vải hồng mở ra để lộ phần eo của nàng. Cảm giác nhói buốt do e sợ thâm nhập vào lớp sương mù ám áp đang vây kín thần trí nàng. Chưa có người đàn ông nào thấy nàng khỏa thân, và dù vẫn muốn anh vuốt ve mình, nàng thực sự không muốn anh ‘nhìn’ nàng. Không phải anh, người đã nhìn thấy quá nhiều những phụ nữ khỏa thân xinh đẹp, nhưng rồi, anh vạch chiếc váy qua một bên và mọi chuyện đã quá muộn. Làn không khí mát rượi rơi lên đôi vú đã căng cứng của nàng, và anh hạ thấp ánh nhìn xuống khuôn ngực trần của nàng. Anh ngắm nàng lâu tới mức nỗi sợ hãi của nàng dâng lên và nàng gơ cả hai tay chắn tầm nhìn của anh.

“Đừng trốn khỏi tôi.” Anh túm lấy khuỷu tay nàng và giữ chúng sau lưng nàng. Xương sống của nàng cong lại, và dây quai váy rơi xuống dọc theo tay nàng. Anh lại dựa mông vào nắp xe, để gương mặt ngang với bầu ngực trần của nàng. Anh thì thầm tên nàng, sau đó hôn vào khe giữa ngực nàng. Đôi má mát lạnh của anh quét vào bên trong chỗ hõm nơi ngực nàng, và nàng quên hết nỗi sợ hãi. “Em đẹp lắm.” Lời anh nói sượt ấm làn da nàng và khiến trái tim nàng nảy lên, và mớ tóc đen của anh hoàn toàn tương phản với da thịt trắng trẻo của nàng. “Tôi biết là em sẽ thế này. Tôi đã luôn biết. Luôn luôn như vậy.” Sau đó cái miệng nóng rẫy của anh rê qua ngực nàng và anh lướt môi trên đầu vú nàng. “Tôi đã biết chỗ này của em màu hồng mà.”

Trong một thoáng, Delaney băn khoăn làm sao anh lại biết được, nhưng rồi lưỡi của anh lượn quanh núm vú nàng và bộ não của nàng ngừng hẳn những suy nghĩ liến lạch. Hơi thở nàng dồn dập khi nàng nhìn cái lưỡi của anh đang cuốn lấy, và liếm ngực nàng.

“Em thích như vậy chứ?”

Ở sau lưng, bàn tay Delaney nắm chặt lại. “Thích.”

“Tới mức nào?”

“Rất... rất nhiều.”

“Em muốn hơn nữa không?”

Delaney nhắm mắt và đầu của nàng gục sang bên. “Vâng,” nàng trả lời, và anh nút đầu vú của nàng vào trong miệng anh. Lưỡi của anh mút mạnh và nàng cảm thấy sự co giật ở giữa hai chân nàng. Nó thật tuyệt. Tuyệt đến mức nàng không muốn anh ngừng lại. Không bao giờ. Miệng của anh tìm đến bầu ngực bên kia của nàng và anh cũng mút nướm vú ấy như vậy. Lưỡi của anh liếm và ép chặt và khiến nàng cựa quậy nhiều hơn. “Nick,” nàng khẽ kêu và giật khuỷu tay ra khỏi tay anh. Váy của nàng rơi trên mặt đất và trải quanh chân nàng. Nàng cào ngón tay vào trong tóc của anh, giúi anh vào ngực nàng.

“Nữa nhé?”

“Vâng.” Nàng không thực sự biết chính xác mình muốn gì, nhưng chắc chắn nàng muốn tận hưởng thêm cảm giác đau đớn nóng rực đang quặn lên trong bụng nàng. Nàng muốn anh nhiều hơn nữa.

Một bàn tay to lớn ấm áp của anh lần xuống giữa đôi chân nàng và anh nhẹ nhàng ôm trọn lấy đáy xương chậu nàng. Làn vải đồ lót mỏng nàng mặc là vật duy nhất ngăn cách giữa lòng bàn tay của anh và vùng nhạy cảm của nàng. “Em ướt rồi.”

Cảm giác nhưc nhối hùng hực càng thêm mãnh liệt và khó khăn lắm nàng mới cất nổi giọng. “Em xin lỗi,” nàng phân trần.

“Đừng thế. Tôi luôn muốn làm quần lót của em ướt đẫm.” Anh lại đứng lên và hôn nàng gấp gáp. Rồi anh ôm eo của nàng và đặt nàng lên nắp chiếc xe Mustang chỗ anh vừa đứng dậy. Anh nhắc chân nàng đặt lên cái chặn xe mạ crôm và bảo, “Nằm xuống, Delaney.”

“Sao phải làm thế?” Nàng đặt một tay lên ngực của anh sau đó di chuyển nó đến trước quần jean của anh. Nàng ấn vào cái vật cứng gồ lên ngay dưới khóa kéo của anh.

Anh thấy ngộp thở và ấn vào vai nàng cho tới khi nàng nằm áp lưng xuống lớp kim loại mát lạnh. “Vì như thế tôi sẽ làm cho em cảm thấy thực sự sung sướng.”

“Em đã thấy rất thích rồi.” Nàng đưa tay ra đón anh khi anh bước vào giữa hai chân nàng.

“Thì tôi sẽ làm cho em thích hơn nữa.” Anh dùng cả hai lòng bàn tay ôm lấy hai bên đầu nàng và hôn nàng như thể anh muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Khi rời môi nàng ra anh nói, “Tôi sắp làm cho em bốc cháy đây.”

Delaney nhìn vào khuôn mặt điển trai của anh và nàng muốn anh làm tình với nàng. Nàng muốn biết những gì mà những người phụ nữ trẻ ở tuổi nàng

biết. Nàng muốn Nick dạy nàng. “Vâng,” nàng đồng ý với bất kỳ điều gì anh muốn.

Anh mỉm cười khi đôi tay lão luyện cởi chiếc quần nhỏ của nàng ra khỏi chân. Nàng cảm thấy lớp vải trượt xuống bắp chân và sau đó nội y của nàng đã biến mất. Hai lòng bàn tay của anh vuốt ngược lên phía bên trong cặp đùi nàng, và một ngón tay cái của anh chạm vào chỗ trơn mượt của nàng. Khoái cảm không thể miêu tả thành lời. Ngón tay của anh vờ nhẹ vùng da thịt ẩm ướt của nàng cho đến khi nàng muốn kêu thét lên.

“Nữa không?”

“Vâng,” nàng lẩm nhảm và đôi mắt khép lại. “Nữa đi.”

Sự đụng chạm của anh thật tuyệt vời và gần như đau đớn, áp lực tăng lên dữ dội ở giữa hai chân nàng. Nàng muốn chấm dứt, nhưng cùng lúc đó, nàng muốn cứ tiếp tục mãi mãi. Nàng muốn anh cởi hết và cười lên nàng, lấp đầy đôi cánh tay nàng bằng thân thể ấm áp của anh. Nàng mở to mắt và dõi theo anh đang đứng đó giữa hai đầu gối nàng nhìn xuống đôi mắt nặng trĩu của nàng. “Yêu em đi, Nick.”

“Tôi sẽ cho em thứ còn tuyệt hơn cả ‘yêu.’” Anh quỳ một gối xuống và nhẹ nhàng hôn phần bên trong bắp chân nàng. “Tôi sẽ làm cho em lên đỉnh.” Delaney cứng người, cảm thấy hết sức may mắn vì nàng được che chở bởi bóng tối. Khi nàng nói vâng, nàng không có ý ‘như vậy’. Nàng định khép chân lại nhưng Nick đang ở đó. Nàng không biết anh định làm gì, nhưng hầu như đoán chắc anh sẽ không làm ‘điều đó.’

Nhưng anh đã làm. Anh luồn tay xuống dưới mông nàng, sau đó nâng nàng lên chạm đến cái miệng nóng bỏng đang mở ra của anh. Nàng vẫn còn choáng váng. Nàng không thể tin vào những gì anh vừa làm. Những gì anh đang làm. Nàng muốn bảo anh ngừng lại, nhưng ngôn từ không thể tìm được lối len qua khoái cảm ấm áp đang xoắn xuýt lấy cơ thể nàng. Nàng không thể kiểm soát được những đợt run rẩy đang lan dọc sống lưng nàng và thay vì giăng ra, nàng lại uốn lưng lên. Lưỡi và miệng của anh dịu dàng mơn trớn giữa hai chân nàng rất giống với cái cách mà anh đã hôn ngực của nàng.

“Nick,” nàng rên lên và vươn tay ôm lấy đầu anh. Khoái cảm tăng dần và bóp nghẹt nàng và mỗi lần tiếp xúc với lưỡi anh lại đưa nàng tới đỉnh điểm của sự thỏa mãn. Anh đặt một gót chân của nàng lên vai anh và lật nghiêng nàng lại. Anh ngấu nghiến nàng nhiều hơn và thâm nhập sâu hơn vùng nhạy cảm của nàng. Những cảm giác không thể diễn tả được đã sinh sôi và cuộn vào trong cơ thể nàng, đẩy nàng lên đến đỉnh cao.

Những ngôi sao trên đầu nàng nhòa đi khi nàng cảm thấy bản thân bị nhấn chìm trong từng đợt sóng hoan lạc hùng hực tiếp nối. Nàng gọi mãi tên anh khi hơi nóng tràn ngập trong đùi và ngực của nàng. Những đợt co thắt vô tình khiến nàng run rẩy, và khi nó qua đi, nàng cảm nhận được sự thay đổi. Nàng cảm thấy

choáng váng vì những gì nàng làm và người đã làm điều đó với nàng, nhưng nàng không cảm thấy hối tiếc. Nàng chưa bao giờ cảm thấy gần gũi ai như vậy trong đời, và nàng muốn anh ôm lấy nàng.

“Nick?”

Anh nhẹ nhàng hôn lên mũi nàng. “Mmm.”

Khi môi anh chạm vào, nàng đột nhiên nhận thức rõ ràng về tình huống khó xử của mình. Nàng cảm thấy hai bên má nóng bừng khi nàng rút bàn chân khỏi vai của anh và ngồi dậy.

Anh đứng dậy và nâng khuôn mặt nàng trên tay. “Nữa không?”

Nàng chỉ ngây thơ, chứ không ngây ngô, và nàng biết điều anh đang đòi hỏi. Nàng muốn trao cho anh nỗi sung sướng tột cùng như anh vừa cho nàng. “Nữa đi.” Nàng kéo chiếc áo thun ra khỏi cặp quần jean của anh và cởi cúc. Bàn tay của anh nắm lấy cổ tay nàng và chặn lại.

“Chờ một chút,” anh nói ngay trước khi một tia sáng rọi thẳng vào mặt anh. “Khỉ thật!”

Delaney ngoảnh nhìn và bị lóa mắt bởi hai ngọn đèn pha hướng thẳng về phía họ. Huyết áp tăng đột biến trong mạch máu của nàng, nàng đẩy Nick ra và nhảy khỏi nắp xe cùng lúc. Váy của nàng nằm dưới chân của anh và nàng với lấy nó ngay khi chiếc Lincoln màu bạc của Henry phanh lại sát chiếc Mustang. Nàng phủ tấm váy mùa hè qua đầu nhưng đôi tay nàng run rẩy đến mức nàng không thể cài nút. “Giúp em với,” nàng gào lên không hướng tới một người nào cả.

Nick quay lại, và anh với tới cái cúc áo ngang hông chiếc váy của nàng. Anh thì thầm điều gì đó với nàng, nhưng nàng không thể nghe anh bởi tiếng ù ù dội lên trong tai nàng.

“Tránh xa con bé ra!” Henry gầm lên ngay sau khi ông mở cửa xe.

Nàng cố cài nốt hai chiếc cúc trên cùng nhưng không thể nén được nỗi kinh hoàng đang dâng lên trong nàng. Nàng dán mắt xuống đất và thấy bàn chân to lớn của Nick đang giẫm trên quần lót của mình. Một chút tuyệt vọng nghẽn đặc thốn thốn trong phổi nàng.

“Bỏ ngay bàn tay dơ bẩn khốn kiếp của mày ra khỏi nó!”

Delaney ngẩng lên ngay khi Henry tới chỗ họ. Ông xô Nick và đẩy nàng ra phía sau lưng ông. Cả hai người đàn ông cao như nhau, cùng khổ người, cùng một đôi mắt xám lóe sáng. Đèn của chiếc Lincoln chiếu sáng từng chi tiết nhỏ nhất. Những cái sọc trên áo Henry, ánh bạc trên tóc ông.

“Tao không bao giờ nghĩ rằng mày lại dùng cách hạ tiện này,” Henry nói khi ông chỉ tay vào Nick. “Tao biết rằng mày luôn ghét tao, nhưng tao không bao giờ nghĩ mày lại dùng cách hạ tiện này để trả thù tao.”

“Có thể chuyện này chẳng liên quan gì tới ông cả,” Nick nói, đôi lông mày nhíu lại.

“Chết tiệt, chuyện này không liên quan đến tao sao? Mà ghét tao suốt cả đời mà, và mà ghen tị với Delaney từ cái ngày tao cưới mẹ nó.”

“Ông nói đúng. Tôi căm ghét ông trong suốt cuộc đời tôi. Ông là tên chó đẻ, và ơn huệ lớn nhất mà ông đã ban cho mẹ tôi là phủ nhận rằng ông đã từng ngủ với bà.”

“Và cuối cùng mà đã trả thù được rồi đây. Lý do duy nhất mà quan hệ với Delaney chỉ là trả thù tao.”

Nick khoanh tay trước ngực và dồn trọng lượng cơ thể lên một chân. “Có thể tôi quan hệ với cô ta bởi vì cô ta làm tôi có hứng.”

“Lẽ ra tao nên đập chết mày.”

“Cứ thử cố hết sức xem, ông già.”

“Chúa ơi,” Delaney rên rỉ khi nàng cài xong cúc trên váy. “Henry, chúng con không...”

“Vào xe ngay,” Henry ngắt lời nàng.

Nàng nhìn Nick, và người tình tuyệt vời làm nàng cảm thấy sung sướng đã biến mất. “Nói với ông ấy đi!” Một lúc trước nàng còn cảm thấy thật gần gũi với anh, bây giờ nàng không còn biết chút gì về anh. Anh có vẻ thoải mái, nhưng nó chỉ là một ảo giác. Hoặc là nàng không biết một Nick như thế này. Người đàn ông nóng giận trước nàng là Nick đã cùng nàng lớn lên, người đàn ông đã đón nàng mới đây chỉ là ảo ảnh. “Làm ơn, nói với ông ấy rằng không có chuyện gì xảy ra cả!”

Nàng van vỉ anh giúp nàng thoát ra khỏi sự tình tồi tệ nhất của việc này. “Nói với ông ấy chúng ta đã không làm gì cả!”

Một tia ranh mãnh hiện lên trên trán của anh. “Chính xác là em muốn tôi nói dối về điều gì, thỏ hoang?” anh hỏi. “Ông ta bắt gặp em ngồi trên xe của tôi y hệt một vật trang trí trên nắp xe. Nếu ông ta tới sớm hơn vài phút, có thể ông ta sẽ thấy nhiều thứ còn hay ho hơn thế.”

“Mày đã trả được thù rồi, phải không?” Henry tóm lấy tay Delaney và đẩy nàng tới chỗ Nick. “Mày chọn một con bé ngây thơ và làm ô uế nó chỉ vì muốn đổi phỏ với tao.”

Delaney nhìn vào ánh mắt khắc nghiệt của Nick và nàng không biết phải tin vào điều gì. Nàng mong anh quan tâm dù chỉ một chút, nhưng đôi mắt đó đang nhìn lại nàng thật lạnh lùng. Vài phút trước nàng định nói với Henry đó chỉ là hiểu lầm, nhưng bây giờ nàng không biết phải nghĩ gì. “Đúng như thế không?” nàng hỏi khi một giọt nước mắt chảy xuống đôi má nóng bừng. “Có đúng anh dùng tôi để trả thù Henry không?”

“Cô nghĩ như vậy à?”

Những điều anh đã làm với nàng thật riêng tư, và thật thân mật, nàng không nghĩ rằng nàng có thể chịu đựng nổi khi biết anh lợi dụng nàng. Nàng muốn anh nói với Henry rằng ông đã sai, rằng anh hôn nàng và gần gũi nàng vì anh muốn nàng, không phải do anh ghét Henry. “Tôi không biết!”

“Cô không biết ư?”

“Không.”

Anh không nói gì trong một lúc lâu như hàng thế kỷ, “Vậy thì tin Henry đi.”

Tiếng nước nở ứ nghẹn trong cổ họng và nàng lập cập bước về phía chiếc Lincoln. Bụng nàng trống rỗng, và nàng cố gắng vào xe trước khi một giọt nước mắt khác chảy xuống má. Lốp da bọc ghế lạnh ngắt phía dưới cặp mông trần nhắc cho nàng nhớ mình hoàn toàn trần trụi dưới làn váy. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ tới chỗ hai người đàn ông, và lớn hơn cả nhịp tim thành thịch của nàng, nàng nghe Henry đang dọa dẫm Nick.

“Mày hãy tránh xa con gái tao ra,” ông gào lên. “Mày tránh xa nó ra nếu không tao sẽ khiến mày tàn đời.”

“Ông cứ thử làm thế đi,” Nick nói, lời nói của anh có thể dễ dàng nghe thấy qua lớp kính dày. “Nhưng ông không làm gì được tôi đâu.”

“Đề rồi xem.” Henry bước đến bên ghế tài xế chiếc Lincoln. “Tránh xa Delaney ra,” ông cảnh báo lần cuối và ngồi vào ghế trước. Ông vòng xe lại, và ánh đèn pha chiếu vào Nick vài giây ngắn ngủi. Và trong vài giây đó, chiếc áo thun của anh sáng lên màu trắng rực rỡ, lớp vải cotton mềm thốc lên nơi thắt lưng của anh, và khuy trên của quần jean vẫn chưa đóng. Anh cúi người để nhặt gì đó nhưng Henry đã quay bánh xe và chiếc xe hướng tới con đường trước khi nàng có thể thấy anh nhặt gì trên mặt đất. Nhưng không cần phải nhìn, nàng đã biết. Hết sức cẩn thận, nàng nhét nếp váy xuống dưới cặp mông trần.

“Chuyện này sẽ giết chết mẹ con,” Henry giận dữ.

Có lẽ thế thật. Delaney nghĩ. Nàng nhìn xuống bàn tay và một giọt nước mắt rơi trên ngón tay cái.

“Bà ấy đi vào phòng để chúc con ngủ ngon, nhưng con không có ở đó.” Chiếc xe Lincoln ra đến đường chính, và Henry tăng tốc. “Bà ấy phát ốm vì lo lắng. Bà ấy sợ con bị bắt cóc.”

Delaney cắn môi để ghìm chặt lời xin lỗi cần thiết. Nàng đã không để ý rằng mình làm mẹ lo lắng.

“Hãy chờ cho tới khi bà ấy biết rằng sự thật còn tồi tệ hơn nhưng gì mà bà ấy có thể tưởng tượng.”

“Làm thế nào mà cha tìm thấy con?”

“Điều đó không thành vấn đề, nhưng vài người dưới chợ thấy con chui vào xe của Allegrrezza. Nếu con không để mở cái cổng rào ở bãi biển Angel, có thể ta sẽ phải mất nhiều thời gian hơn, nhưng ta sẽ tìm thấy con.”

Delaney không nghi ngờ ông. Nàng hướng mắt qua cửa sổ và nhìn vào bóng đêm. “Con không thể tin là cha đã đi tìm con. Con đã mười tám tuổi và con không thể tin rằng cha lái xe vòng quanh thị trấn để tìm con như thể con mới lên mười.”

“Và ta cũng không thể tin rằng ta bắt gặp con lỏa lồ hết như một con điếm rẻ tiền,” ông nói và tiếp tục nói liên hồi cho tới khi lui chiếc Lincoln vào ga ra.

Bình tĩnh hết mức trong tình huống đã xảy ra, Delaney ra khỏi xe và bước vào nhà. Mẹ nàng gặp nàng trong bếp.

“Con đã ở đâu vậy?” bà Gwen hỏi, ánh mắt của bà soi từ đầu tới chân nàng sau đó lại nhìn lên.

Delaney bước qua mà không trả lời. Henry có thể nói với mẹ nàng, ông ấy luôn như vậy. Sau đó họ sẽ cùng nhau quyết định số phận của nàng. Họ sẽ có thể lại dạy dỗ nàng như thể nàng là một đứa trẻ. Nàng bước lên cầu thang vào phòng ngủ và đóng cửa phía sau lưng mình. Nàng không muốn trốn tránh. Nàng biết rõ hơn, và ngay cả nếu nàng không biết, thì bài học tối nay đã dạy cho nàng về sự phù phiếm của tính độc lập.

Nàng nhìn bóng mình trong tấm gương đứng. Nước mắt đã chảy xuống má nàng, đôi mắt nàng đỏ hoe, và khuôn mặt nàng tái nhợt. Ngoài ra dù nàng nhìn cũng bình thường. Trông không giống như thế giới của nàng đã sụp đổ dưới chân mà bây giờ nàng đứng ở một vị thế hoàn toàn mới mẻ. Căn phòng vẫn y như cách đó vài giờ khi nàng chui ra khỏi cửa sổ. Những tấm hình dán trên gương, và những bông hồng trên khăn trải giường vẫn vậy, nhưng mọi thứ đã khác. Nàng đã khác.

Nàng đã để Nick làm với nàng điều mà nàng không thể tưởng tượng trong cả những giấc mơ phóng túng nhất. Ôi, nàng đã nghe nói về tình dục qua đường miệng. Một vài cô gái trong lớp toán của nàng đã khoe khoang rằng mình biết cách, nhưng cho đến tận tối nay, Delaney chưa khi nào tin rằng người ta thực sự làm những thứ như vậy. Bây giờ nàng đã biết nhiều hơn. Bây giờ nàng đã biết một người đàn ông có thể không cần phải thích cô gái mà anh ta làm chuyện đó. Bây giờ nàng biết một người đàn ông có thể làm những chuyện riêng tư không tin nổi với người đàn bà vì những lý do khác hơn là đam mê hay bị cuốn hút bởi nhau. Bây giờ nàng đã biết thế nào là cảm giác bị lợi dụng.

Khi nàng nghĩ về cái miệng ấm áp của Nick ấn vào trong đùi nàng, đôi má nhợt nhạt của nàng đỏ lên và nàng tránh nhìn bóng mình trong gương. Những gì nàng thấy khiến nàng bối rối. Nàng đã muốn được tự do. Thoát khỏi sự áp chế của Henry. Thoát khỏi cuộc sống của nàng.

Nàng thật ngu ngốc.

Delaney thay quần jean và áo thun, sau đó rửa mặt. Khi xong, nàng tới phòng làm việc của Henry, nơi nàng biết cha mẹ mình đang đợi. Họ đứng sau cái bàn gỗ gu, và theo vẻ mặt bà Gwen thì chắc Henry đã kể cho bà tất cả những chi tiết cụ thể.

Đôi mắt xanh của bà Gwen mở to khi nhìn con gái. “À, mẹ không biết phải nói gì với con nữa.”

Delaney ngồi vào một trong những chiếc ghế da đối diện qua chiếc bàn. Không biết phải nói gì vốn trước đây chẳng bao giờ là việc khiến mẹ nàng ngừng nói. Bây giờ, điều đó cũng không khiến bà ngừng lại.

“Hãy nói với mẹ rằng Henry đã nhầm. Nói với mẹ rằng ông ấy không thấy con trong tình trạng đồng tình quan hệ tình dục với thằng con trai nhà Allegrezza đó.”

Delaney không nói lời nào. Nàng biết rằng mình không thể cãi được. Nàng chưa bao giờ thắng.

“Làm sao con có thể như vậy?” bà Gwen lắc đầu và đặt một tay lên cổ họng. “Làm sao con có thể làm một việc như vậy với gia đình này? Trong khi con leo ra ngoài qua cửa sổ phòng ngủ, con có nghĩ đến địa vị của cha con trong cái cộng đồng này không? Trong khi con để cho thằng Allegrezza đó đụng chạm, con có ngừng lại - dù chỉ một giây - để nghĩ rằng cha con sẽ tổn thương đến mức nào vì hành động của con không?”

“Không,” Delaney trả lời. Khi đầu của Nick đang ở giữa đôi chân nàng, nàng không nghĩ chút gì về cha mẹ mình. Nàng còn bận tự si nhục mình.

“Con biết thị trấn này thích ngồi lê mách lẻo thế nào rồi đấy. Chỉ khoảng mười giờ ngày mai, mọi người trong thị trấn sẽ biết hết về hành vi đáng xấu hổ của con. Tại sao con có thể làm vậy?”

“Con đã làm tổn thương mẹ con sâu sắc,” Henry góp lời. Họ như một đội đồ vật ăn ý, người này sẵn sàng nhảy vào khi kẻ kia vừa toát mồ hôi. “Nếu cách hành xử nhục nhã của con bị lan truyền, ta không biết làm sao bà ấy có thể ngẩng đầu lên trong cái thị trấn này.” Ông trở ngón tay vào nàng. “Chúng ta không nghĩ rằng con lại như vậy. Con luôn là một cô gái ngoan thế cơ mà. Chúng ta không nghĩ rằng con sẽ làm điều gì ô nhục. Ta chưa từng nghĩ rằng con sẽ mang lại sự xấu hổ cho gia đình này. Ta đoán rằng con không phải người như chúng ta nghĩ. Ta cho rằng chúng ta thậm chí còn không hề hiểu gì về con.”

Bàn tay Delaney siết lại thành nắm đấm. Nàng biết tốt hơn là không nên nói gì cả. Nàng biết tự bào chữa chỉ làm mọi chuyện tệ hơn. Nàng biết nếu nàng nói gì đó, Henry sẽ cho là chống đối, và Henry rất ghét những ai chống đối ông. Nhưng Delaney không thể chịu đựng nổi. “Đó chỉ vì hai người không bao giờ

muốn hiểu con. Cha mẹ chỉ quan tâm đến việc con sẽ ảnh hưởng đến thể diện của hai người ra sao. Cha mẹ đâu quan tâm đến cảm xúc của con.”

“Laney,” bà Gwen thở dốc.

“Cha mẹ không quan tâm rằng con không muốn học đại học ngay lúc này. Con đã nói rằng con không muốn, và cha mẹ ép con phải làm.”

“Hóa ra đó là nguyên nhân của chuyện tối hôm nay,” Henry nói như thể ông là Thượng đế đầy quyền năng. “Con muốn trả đũa cha bởi cha biết điều gì là tốt nhất cho con.”

“Chuyện tối nay là do con,” nàng nói khi đứng lên. “Con muốn ra ngoài và trở thành một cô gái bình thường mười tám tuổi. Con muốn có cuộc sống riêng của mình. Con muốn được tự do.”

“Ý con là muốn tự do làm hỏng đời mình.”

“Phải! Tự do làm hỏng đời con nếu con muốn thế, cũng như những người khác vậy. Con không bao giờ có quyền tự làm cái gì cả. Cha mẹ sắp đặt mọi thứ cho con. Con không bao giờ có sự lựa chọn.”

“Và đó là điều tốt đẹp,” bà Gwen dẫn giải. “Con thiếu chín chắn và ích kỷ, và tối nay con đã chọn một thằng con trai có khả năng làm tổn thương gia đình này nhiều nhất. Con đã hiến mình cho kẻ chỉ có một sở thích duy nhất là trả đũa Henry.”

Điều Nick vừa gây ra là một khối nhục nhã thiêu đốt thành một lỗ thủng trong lòng nàng, nhưng nỗ lực tuyệt vọng thoát khỏi cuộc sống của nàng còn tệ hơn thế. Khi nàng nhìn cả hai bậc phụ huynh của mình, nàng nhận ra rằng việc đó thật vô ích. Họ sẽ không bao giờ hiểu. Không bao giờ thay đổi. Và nàng sẽ không bao giờ thoát được.

“Con đã tự hạ thấp mình, và mẹ khó mà chịu đựng nổi khi nhìn đến con,” mẹ nàng chưa buông tha.

“Thì mẹ đừng nhìn nữa. Mẹ định một tuần nữa sẽ đưa con đến trường đại học Idaho. Thay vì thế, hãy đưa con đi ngay trong ngày mai đi.” Delaney bỏ ra khỏi phòng, sự cam chịu đè nặng trĩu đôi vai nàng. Nàng bước lên cầu thang, chân nặng như chì, trái tim trống rỗng, không còn nước mắt để khóc. Nàng không buồn cởi chiếc quần jean trước khi leo lên giường. Nhìn chăm chăm vào tấm màn màu hồng phía trên đầu, nàng biết mình sẽ không tài nào ngủ được, và nàng đã đúng. Tâm trí nàng xáo trộn với từng chi tiết kinh khủng trong vài giờ qua. Những lời cha mẹ nàng trách mắng. Những điều nàng nói, và mọi chuyện vẫn chẳng chút đổi thay. Và dù nàng có cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ về Nick đến đâu, tâm trí nàng vẫn trở lại với anh hết lần này đến lần khác. Nàng nhớ sự vượt ve cuồng nhiệt của anh, cảm giác mát lạnh mượt mà của mái tóc anh trên từng kẽ tay nàng, và mùi vị của làn da anh. Nàng nhắm mắt, có thể hình dung rõ

ràng miệng anh ẩm áp ẩm ướt trên ngực nàng và bên dưới nữa. Nàng không rõ tại sao nàng lại để anh làm những chuyện ấy với mình. Nàng đã có đủ những trải nghiệm liên quan đến anh để biết rằng anh có thể là người dễ thương trong một phút và trở nên xấu xa như rắn rít ngay phút sau. Vậy tại sao lại là Nick Allergrezza mà không phải ai khác?

Delaney đắm vào gối và nằm nghiêng sang một bên. Có thể do anh luôn trông có vẻ tự tại, và anh luôn thu hút nàng bằng gương mặt như thiên thần và cách hành xử ngông cuồng trái khoáy. Có thể bởi anh quá điển trai khiến nàng ngộp thở, và tối nay anh cho nàng cảm giác rằng có thể nàng cũng rất xinh đẹp. Anh nhìn nàng bằng ánh mắt của một người đàn ông muốn làm tình với một người đàn bà. Anh đụng chạm nàng như thể anh thèm muốn nàng. Nhưng đó chỉ là một sự dối trá. Một ảo tưởng, còn nàng là một đứa khờ khạo ngu ngốc.

‘Tôi sẽ cho em thứ còn tuyệt hơn cả yêu,’ anh đã nói thế. ‘Tôi sẽ làm cho em lên đỉnh.’ Vì lẽ gì anh lại chọn phương cách ấy thì nàng không rõ. Nhưng anh không thể tìm được bất kỳ cách nào khiến nàng bẽ mặt hơn nếu anh đã có nhiều năm để toan tính. Anh lột hết những gì trên người nàng trong khi anh còn mặc đủ quần áo. Anh đã sờ soạng nàng khắp nơi, và nàng thậm chí còn chưa kịp nhìn lướt qua bộ ngực trần của anh.

Niềm an ủi duy nhất của nàng là không ai biết, ngay cả Henry cũng không biết chính xác điều gì đã xảy ra trên cái nắp xe Mustang của Nick. Và trừ khi Nick nói ra, sẽ chẳng ai có thể biết cả. Có thể mẹ nàng đã đoán nhầm. Biết đâu sẽ chẳng ai nói gì về chuyện đó.

Nhưng bà Gwen chỉ sai khi ước lượng khoảng thời gian kịp cho những lời đàm tiếu đến tai nàng. Đó là buổi trưa, chứ không phải lúc mười giờ, ngày hôm sau khi Lisa gọi đến và kể với Delaney rằng vài người đã thấy nàng và Nick ở khách sạn Charm-Inn ở ngoại ô thành phố Garden. Người khác thì thấy họ đã trần truồng cưỡi đu quay trong công viên Larkspur và làm tình trên cầu trượt của bọn trẻ. Và còn trong phiên bản thứ ba, nàng và Nick đã bị bắt gặp trong cái ngõ sau quán rượu, uống Tequila và làm chuyện đó trên ghế sau xe hơi của anh.

Bỗng dưng việc bị đưa đi học đại học xa nhà không đến nỗi quá tệ nữa. Trường đại học Idaho không phải là lựa chọn đầu tiên của Delaney, nhưng nó cách Truly bốn giờ lái xe. Bốn giờ cách biệt cha mẹ nàng và sự kiểm soát chặt chẽ của họ. Bốn giờ xa khỏi những lời đồn đại như một cơn bão cuốn qua thị trấn. Bốn giờ khuất mắt khỏi phải nhìn thấy Nick hay bất kỳ thành viên nào trong gia đình anh.

Mà không, xét cho cùng thì có thể đại học Idaho cũng chẳng đến nỗi kinh khủng lắm.

“Nếu con đạt kết quả tốt và tự biết điều chỉnh bản thân,” Henry dặn khi chở nàng tới Moscow, “có thể chúng ta sẽ giảm nhẹ chương trình học năm tới cho con.”

“Điều đó thật tuyệt,” nàng nói không chút nhiệt tình. Năm tới còn tận mười hai tháng nữa, và nàng chắc rằng trong thời gian ấy nàng sẽ làm một điều gì đó khiến Henry không hài lòng. Nhưng nàng sẽ thử. Như nàng đã luôn cố gắng như vậy.

Nàng gắng sức được một tháng, nhưng cảm giác đầu tiên về tự do đúng nghĩa đã ngấm vào trong tâm trí nàng, và nàng nhận hẳn một mớ điểm D ngay trong học kỳ đầu tiên. Nàng bắt trình với một anh chàng cầu thủ bóng ném tên Rex và vào làm phục vụ bàn ở quán rượu kiêm nhà hàng thịt nướng Ducky’s Bar and Grill, một nơi thiên về quán bar hơn là quán ăn.

Khoản tiền làm ra giúp nàng sống thậm chí còn thoải mái hơn, và đến tháng Hai năm đó khi tròn mười chín tuổi, nàng đã nghỉ học hoàn toàn. Cha mẹ nàng giận ứa gan, nhưng nàng không quan tâm nữa. Nàng chuyển đến sống với gã bạn trai đầu tiên, một vận động viên cử tạ tên Rocky Baroli. Nàng khám phá những múi cơ đáng kinh ngạc của Rocky và kiếm thêm bao nhiêu tiền để nàng tiêu không cần nghĩ trong những lần tiệc tùng trắng đêm trong khuôn viên đại học. Nàng phân biệt được điểm khác nhau giữa cocktail Tom Collins và rượu vodka Collins, giữa rượu nhập khẩu và nội địa.

Nàng đón nhận quyền độc lập mới mẻ của mình và tận hưởng nó. Nàng ghi siết lấy nó bằng cả hai tay và ngập sâu vào đó, và nàng không khi nào phải nghĩ lại. Nàng sống như thể mình cần phải trải nghiệm mọi thứ cùng lúc, trước khi bị tước mất sự tự do. Mỗi khi nhớ lại những năm tháng đó, nàng biết mình thật may mắn vì được sống như vậy.

Lần cuối nàng gặp Henry, ông bám theo nàng với mục đích duy nhất là lôi nàng về nhà. Sau đó nàng đá Rocky và chuyển đến một căn hộ dưới tầng hầm ở Spokane với hai cô gái khác. Henry nhìn khắp lượt những đồ đạc cũ mua lại, gạt tàn đầy mẩu thuốc, và một đồng chai lọ rỗng, rồi ra lệnh cho nàng thu xếp quần áo. Nàng đã cự tuyệt và cuộc đối đầu trở nên khó chịu. Ông bảo nàng nếu không vào xe, ông sẽ từ nàng, không xem nàng là con gái nữa. Nàng đã gọi ông là kẻ tự mãn khôn kiếp.

“Tôi không muốn là con gái của ông nữa. Điều đó thật mệt mỏi. Ông luôn độc tài hơn cả cha ruột. Đừng bao giờ ép tôi nữa,” đó là những lời cuối cùng nàng nói với Henry.

Sau đó, mỗi lần bà Gwen gọi điện cho nàng, nàng đều tin chắc rằng Henry không có ở nhà. Mẹ nàng thỉnh thoảng tới thăm nàng ở mỗi thành phố nơi nàng tới sống, nhưng hiển nhiên, Henry không bao giờ đi với bà. Ông đã làm đúng lời mình tuyên bố. Ông hoàn toàn từ bỏ Delaney, và nàng chưa bao giờ cảm thấy tự do đến thế - dứt khỏi sự kiểm soát của ông, thoải mái vẫy vò cuộc đời mình bằng sự phóng túng. Và thỉnh thoảng nàng thực sự bị xáo trộn, nhưng trong quá trình ấy nàng cũng trưởng thành hơn.

Nàng đã tự do sống ở bang này sang bang khác, làm hết nghề này đến nghề khác cho đến khi xác định được phải làm gì với cuộc đời mình. Cuối cùng nàng cũng tính ra điều đó cách đây sáu năm khi nàng đi học trong một trường dạy làm đẹp. Sau tuần đầu tiên, nàng biết rằng nàng đã tìm thấy chỗ thích hợp của mình. Nàng yêu những cảm giác khi tiếp xúc cũng như toàn bộ tiến trình kiến tạo một vẻ tuyệt vời diễn ra ngay trước mắt mình. Nàng tha hồ ăn mặc thái quá nếu muốn, bởi vì luôn luôn có một ai đó bạo dạn hơn nàng một chút.

Có thể việc ổn định nghề nghiệp chiếm mất nhiều thời gian của Delaney nhất, nhưng cuối cùng, nàng đã tìm được mảng mà mình làm tốt và thích làm.

Công việc tạo mẫu tóc cho phép nàng được mặc sức sáng tạo. Nó cũng cho phép nàng dọn đi thoải mái khi nàng bắt đầu có cảm giác bị mắc kẹt lại một nơi nào đó, mặc dù nàng chưa cảm thấy sợ sự tù túng ngay lúc ấy.

Cứ thế cho đến tận vài tháng trước khi Henry gồng mình lên một lần cuối cùng và để lại bản di chúc kinh khủng nọ, một lần nữa kiểm soát cuộc đời nàng.

Delaney nhặt giày lên và bước về phòng ngủ. Nàng bật đèn và ném đôi giày về phía tủ. Nàng đã gặp trục trặc gì chứ? Điều gì đã khiến cho nàng hôn Nick say đắm trên sàn nhảy đông người bất chấp quá khứ nhợt nhúa giữa họ? Còn nhiều đàn ông khác cũng chấp nhận được ở quanh đó. Thật ra, có một vài người đã lập gia đình hoặc ly dị với năm đứa con, và không ai hay ho bằng Nick, nhưng bù lại nàng không có một dĩ vãng thương đau với đám đàn ông khác đó.

Nick rắn độc. Đó là con người thật của anh, giống như một con trăn khổng lồ với ánh mắt thôi miên trong cuốn ‘The Jungle Book,’ và nàng cũng chỉ là một nạn nhân không cách gì kháng cự khác nữa mà thôi.

Delaney ngắm thân mình nàng trong tấm gương phía trên bàn trang điểm và chau mày. Có thể nếu không quá cô đơn và lạc lõng, nàng sẽ không bị vương sâu vào sự quyến rũ ma mị của Nick đến mức này. Từng có một khoảng thời gian trong đời nàng hướng đến sự vô định. Giờ không còn thế nữa. Nàng đang sống trong một thị trấn mà nàng không muốn ở, làm việc trong một tiệm thẩm mỹ mà không thực sự cầu mong nó phát đạt. Mục đích duy nhất của nàng chỉ là tồn tại và trêu tức Helen. Có điều gì đó cần phải thay đổi, và nàng phải thay đổi nó.